

Слово юних

МІСТО, СЕРЦЮ ДОРОГЕ...

Як тебе не любити,
Славутичу мій!
Тут шепочуться віти
В тишині лісовій.
Як тебе не любити,
Краю мій дорогий!
Бо без тебе і дня не прожити,
Славутичу мій!
Сотні міст в Україні,
У країні моїй...
Краще тебе немає,
Славутичу мій!

ВЕСНА

I

I знов — весна, повіяло теплом,
навколо вся природа оживає.
Славутич зеленіє над Дніпром,
подивишся — і серце завмирає.
Продовжуй ще пишніше зеленіти
і милувати серце, я прошу!
Розпустяться в нічному тумані квіти
під тиху, ніжну музику дощу.

II

Прийшла весна!
Прийшла весна!
Радіє дітвора.
Прийшла весна!
Омріяна пора.
І пролісок в гаю розцвів,
І на Дніпрі — розлив!..
Прийшла весна!
Прийшла весна!
Пора щасливих днів.

І прилетів вологий вітер —
Пошелестів в сухих хлібах,
Поцілував зів'ялі квіти,
І — світ змінився на очах:
Сухі хліба заколосились,
Зів'ялі квіти ожили.
Бо за тим вітром легкокрилим
До нас рясні дощі прийшли...

МІЙ ДІДУСЬ

Мій дідусь завжди веселий,
Рідко він сумним бува.
Очі лагідністю сяють,
Теплі ронить він слова.
То розкаже про минуле,
То загляне в майбуття...
Якби ви його почули,

То зігріли б почуття.
З ним ходжу на риболовлю,
З ним я їжджу по гриби,
З ним у шахи часто граю,
З ним не відаю журби.

Андрій ЛЕОНЕНКО,
учень 5-го класу школи № 1